

KIRKJULIGT MISSIÓNSBLAÐ

Hin ríki bóndin. Luk. 12, 16-21.

Hetta líknisið er sera einfalt. Tað avmyndar fyri okkum ein mann, sum vit verða ávarað ímóti at líkjast.

Tað er eitt sera álvarsamt líknisi. Maðurin, tað

her snýr seg um, er ein, ið endar í glatanini. Tað er vert at bíta merki í, at Jesus ikki bert greiðir okkum frá menniskjum, ið verða frelst; men - sum vit longu áður hava sæð - eisini um

menniskju, ið ekki verða frelst.

Tað álvarsama við teimum, ið ekki verða frelst, er, at tey menniskjaliga sæð ofta eru stásfólk. Hesin maður, ið vit vanligu nevna hin ríka bóndan, hefur uttan iva verið ein dugnaligur megnarmaður. Jørð hansara gav nógv av sær. Ein og hvør royndur bóndi veit, at hetta ekki letur seg gera uttan hart arbeiði og strev. Hann er ein maður, ið ekki hefur søplað tíðina burtur. Jørðin hefur verið gagnnýtt, og vitugur hefur hann eisini verið. Hann kundi fyrri tað verið ein góð fyrimynd hjá einum og hvørjum bónda. Tað er heldur einki í líknisinum, ið peikar á, at Jesus brigslar honum nakað í so máta. Tað snýr seg sostatt um ein mann, ið fólk høvdu sagt um, at hann hefur fingið nógv burturúr lívinum.

Kortini ávarar Jesus okkum ímóti at líkjast honum. Hann hefur útvegað sær nógv mikið til hendan heim, men tá hann verður noyddur at fara úr honum, hefur hann einki, ið er nýtiligt í komandi heimi. Um hann eru orð Jesusar í fyrsta líknisinum vit viðgjördu hóskaði, nevniliga Matt. 13: "Men tann, ið ekki hefur, frá honum skal verða tikið, sjálv tað, ið hann hefur." (V12) í upprunastøðinum hefur líknisið eina lýsing, og um somu tíð, eina ávaring frá Jesusi til okkara: "Ansið eftir og varið tykkum fyrri øllum gírni, tí at um onkur hefur mikið góðs, so stendur tó ekki lív hansara í tí, hann eigur." (Luk. 12,15) Hesa ávaring gevur Jesus í eini ávísari støðu. Tað var ein maður, sum ekki fekk sín rættarlíga arv, tí bróðir hansara setti seg ímóti hesum. Hann hugsaði tí, at Jesus mundi vera tann rætti at fáa hjálpin frá, so hann kundi ognast henda arv. Vilji Jesusar var jú altíð tað, sum var rætt og satt. Men tá hann bað Jesus veita sær henda beina, svaraði Jesus: "Maður, hvør hefur sett meg til dómara ella skiftingarmann tykkara millum?" (Luk. 12,14) Og so kemur Jesus við hesi hørðu ávaring ímóti ognargirnd, sum

nevnd er omanfyri. Hetta er ein álvarsamur boðskapur til okkara. Tað er nógv ósemja millum fólk orsakað av arvtrætu. Slík ósemja kann elva til reinan figgindsskap millum ættarfólk. Hon kann eisini gera enda á vinarløgum. Hon kann og hefur oyðilagt mongum lívið. Í slíkari arvtrætu hoyra vit ofta hetta: "Eg krevji jú ekki meira enn tað, eg havi rætt til. Eg má tá hava loyvi at krevja mín rætt." Tað kann tykjast undrunarvert, at Jesus júst í hesum sambandi ávarar ímóti ognargirnd. Jesus, sum júst er tann, ið hjálpir fátækum og øllum, ið líða neyð og órætt, ávarar bráðliga tey, ið krevja rætt sín í arvastríði, móti ognargirnd. Hvat er havisjúka? Tað má vera, at tú brellast eftir at eiga meira, enn tær tørvar. 'Vit kunnu eisini kalla tað hugin at gerast ríkur. Vist er, í hvussu so er tað, at orð Guds leggur okkum dýran við at vera nøgd við at hava mat og klæði og tað, ið okkum tørvar til lívsins upphald. Samanber 1.Tim. 6,8. Bíblían er eisini full av ávaringum ímóti ynskinum um at gerast múgvandi. Og Jesus hefur týðiliga sagt, at tað er torført hjá teimum ríku at koma inn í Guds ríki. Ja, tað er so torført, at tað fyrri menniskjum er ógjørligt (Mark. 10,27). Tað er ein veruleiki, at fólk, ið hava nógv pening, sjáldan verða frelst. Skriftin sigur jú eisini, at um ein kristin skuldi verið í teirri støðu, at ríkidømið veksur, má hann ekki geva tí gætur. (Sl. 62,11). Eftir hetta kunnu vit venda aftur til líknisið. Hin ríki maðurin kundi vælnøgdur hyggja aftur um bak at úrslitinum av strevi sínum. Hann hevði nógv liggjandi til mong ár. Tað gjørdist neyðugt at byggja nýggjar løður at savna tað í, sum hann átti. Og nú ætlaði hann at njóta fruktirnar av strevi sínum. Við seg sjálv sigur hann: "Sál, nú hefur tú mikið góðs og fæ niðurfyrri til mong ár, hvíl teg nú, et og drekk og ver glað." "Sál" merkir sjálv persónmenskan. Hann talar ekki bert um trivna líkamsins og tað, ið hoyrir tí

til. Men hann talar um alla tilveru sína sum menniskja og persón,- tað er galdandi fyri ytra og innara lívið. Hann er vísur í at hava allar fyritleyktir fyri eini framtíðar tilveru í fagnaði í hesum heimi. Tá kemur Gud til hansara og sigur, at nú er úti við øllum. Hansara persónur skal ikki vera í heiminum longur. Gud leggur hald á persónin. Hann skal út úr heiminum og inn í ævinleikan. Hagar kann hann einki taka við sær av tí, hann hevur livað og stríðst fyri. Hann er sostatt glataður. Og Jesus leggur afturat: "Soleiðis gongst tí, sum savnar sær ríkidømi og ikki er ríkur í Gudi."

Ongantið hevur hetta líknisi verið meira viðkomandi enn í okkara tíð. Sum støðan er í dag, tykist alt at snúgvast seg um status-symbol og livifót. Tað elvir til øvund og hatur, til lønarósemjur, og stættarstríð, til kúgan og

týningarlegur, til kríggj, neyð og vanlukku. Endin á øllum verður so ævig glatan. Jesus kemur at geva okkum nakað heilt annað. Hann nevnr seg sjálvan hin góða hirðan (Jóh. 10) .Við honum kemur ævigt lív, frelsa og sæla. Jesus hevur givið okkum tað, vit kunnu doyggja uppá, og sum ikki bert fylgir okkum inn í ævinleikan, men ikki kemur til sín fulla rætt, fyrr enn vit fara úr hesum heimi. Av røttum kann ein kristin vitna: "Tí at lívið er mær Kristus og deyðin ein vinningur."

So verður tá høvuðssamandrátturin: Liva vit upp á tað, sum vit kunnu doyggja uppá.?

Suni Jacobsen umsetur.

Farisearin og tollarin Luk. 18, 9 - 14.

Úr bókini Sæden er Guds ord

Til tess at skilja hetta líknlsi, er neyðugt fyrst at hyggja eftir hvørjum tað varð ætlað. Tað vendi sær til nakrar sum litu á seg sjálvar, at teir vóru rættvísir og roknaðu hinar fyrri einki. (V9) Orðið rættvísur merkir her tað, sum vit kalla at vera í røttum sambandi við Gud. Jesus vendir sær til slík, sum halda tað vera í lagið við gudsviðurskiftum sínum, og hyggja niður á tey, sum tey meta, eru ikki í hesi

støðu. Slík menniskju finnur tú allastaðni, har játtandi kristin eru. Vit munnu vera von við at hugsa um farisearar í hesum sambandi. Tað, sum Jesus ávarar ímóti í hesum líknlsi um farisearan og tollaran, er sera áleikandi okkara millum. Tað er rætt, at tað er - og má vera - eitt markaskjal millum kristin og ikki kristin. At strika hetta markaskjal, ella ikki at viðganga at eitt slíkt finst, soleiðis sum vit

síggja það í dag, er sera vandamikið. Hetta er ekki eitt frámerki vit hava sett, men Gud. Paulus sigur hetta klárlega í Gal. 6,14. "Men það verði langt frá mær at rósa mær av øðrum enn av krossi várs harra Jesu Krists, tí at fyri hansara skuld er heimurin krossfestur fyri mær og eg fyri heiminum." Hetta markaskjal elvir sanniliga ikki til hugmóð ímóti teimum, ið ikki eru frelst. Tað elvir tvørturímóti til umsorgan og kærleika, og tað hevur einki við tað mark at gera, sum Jesus talar um, at hyggja niðurá og lítisvirða tey, sum standa uttanfyri samfelag við Gud, slíkt er og verður eitt tekin um eginrættvísi. Eftir hetta skulu vit hyggja eitt sindur nærri at líknilsinum um farisearan og tollaran. Tað talar um tveir menn, sum fóru niðan í templið at halda bøn. Og tað er eisini tað einasta hesir menn líkjast í. Farisearin - navnið merkir teir avbyrgdu ella teir ið hava skilt seg burturúr - vóru ein flokkur ið fólk Ísraels hevði stórt álit á. Tað vóru menn ið høvdu sína einvísu hugsan um Guds orð, og tað sum hoyrði Guds ríki til. Eisini tjóðskaparliga høvdu teir ein stóran leiklut, tí teir vóru sum eitt heimahermót ímóti rómverjum, í kúgan teirra av Ísrael. Fatanin av farisearunum, sum í dag er millum tey kristnu, er heilt skeiv. Vit vita, at farisearamir eru mótstöðumenn kristindómsins, og at teir vóru figgindar Jesu Krists. So eftirgera vit og skapa ein mótsetning til tað vit meta sum kristni, og nevna tað fariseismu. Men hetta hevur ógvuliga lítið við søguliga veruleikan at gera. Mennaskjaliga sæð vóru farisearar høgt í metum og avhildnir menn. Annar av hesum báðum, ið fór niðan í templið at biða var, við øðrum orðum, ein høgt virdur og avhildin maður, sum fólk høvdu álit á. Soleiðis var ikki við hinum manninum ið fór niðan í templið at biða: tollarin. Vit skulu ikki sammeta tollarar á Jesu døgum við tollarar í okkara tíð. Nú á døgum er ein tollari tæstumaður landsins ella, á hægri stigi, embætismaður. Tað er einki við tollarum í dag sum ger, at vit kunnu samanbera hann við syndarar, soleiðis sum gjørt verður í Nýggja Testamenti, tá talað verður um tollarar og syndarar.

Á Jesu døgum var hetta heilt øðrvísi. Ein tollari var í veruleikanum ein landasvíkjari. Hann var ein maður

sum stóð í tæstumu hjá hersetingarvaldinum. Uppá kostnað hjá landsmonnum sínum virkaði hann til fyrimuns fyri tann figginda ið hevði Ísrael hersett. Slíkum menniskjum hevur eingin álit á. Tey verða vanvird, og fólk lítisvirða tey. So mikið vita vit frá okkara tíð, tá kríggið herjaði. Vit hugdu ikki við mildum eygum at landasvíkjarum. Tað gjørdur tey heldur ikki í Ísrael. Tað vóru so stótt tveir sera ólíkir menn, ið fóru niðan í templið at gera bøn henda dagin.

Farisearin og bøn hansara.

Farisearin fekk sær pláss frammarlaga í templinum, fyri at kunna vera einsamallur, og helst eisini fyri at kunna verða sæddur av øðrum (samanber Matt. 6,5). Farisearamir høvdu sína egnu meining og frásøgn um hví teir gjørdur soleiðis, tá teir hildu bøn. Sjálvir vildu teir ikki vera við, at teir royndu at verða sæddir av menniskjum. Teir hildu harafurímóti, at teir áttu at vera tað sum nevnt verður "tann góða fyrimyndin." Við sínum góða fyridømi skuldu teir minna onnur á at biða, og á tann hátt vera ein beinleiðis áheitan á onnur um at biða. Jesus góðtekur ikki hesa umbering. Hann sigur, at teir gjørdur hetta fyri at verða sæddir av menniskjum (Matt. 6,5). Men sjálvir vildu farisearamir á ongan hátt góðtaka, at tað, Jesus segði, var rætt. Kortini hevði Jesus rætt.

Bøn farisearans ljóðaði soleiðis: "Eg takki tær Gud, at eg ikki eri sum aðrir menn, ránsmenn, órættvísir, horukallar ella líkasum hasin tollarin. Eg fasti tvær reisir um vikuna, eg lati tiggjund av øllum, sum mær ognast."

Eitt gamalt orðatak sigur: "Soleiðis sum eitt menniskja biður, soleiðis er tað." Skulu vit nýta hetta tiltak um bøn farisearan, sigur tað ikki so lítið um henda fariseara.

Fyrst kunnu vit seta spurningin: "Hvat biður hann um?. Einki. Tað er í sjálvum sær talandi. Men harfyri

hava vit ekki rætt at siga, at eingin meaning er í hesi bøn. Vit gera manningum stóran órætt, um vit siga, at hann ekki meinti nakað við bønini. Tí, tað gjörði hann so sanniliga. Hann takkar Gudi fyri, at hann ekki er sum onnur menniskju. Hetta verður av mongum lagt út sum, at hann stendur og breggjær sær fyri Gudi. Somuleiðis hevur verið sagt, at hann peikar á egnar gemingar yvirfyri Gudi. Einku av hesum er rætt. Vit gera farisearanum órætt, um vit leggja bøn hansara út á tann hátt. Vit skulu taka orð hansara sum tey eru søgd, og vit hava ekki loyvi til annað enn at slúttu okkum, at hann meinir júst tað, hann sigur í bøn síni til Guds. Vit hoyra hvørki reyp ella sjálvsprisan, í vanligum týðningi, í hesum orðum. Men vit síggja ein mann ið takkar og hevur eina meaning við tøkkinu. Meaningin er týðilig. Tá hann ekki er sum aðrir menn, so er tað einans Gudi fyri at takka. Lá tað á honum sjálvum, hevði hann ekki verið smettin mætari enn onnur. Hann kundi havt verið bæði ránsmaður og drápsmaður. Tá hann ekki er vorðin tað, er tað ekki sær sjálvum, men einans Gudi fyri at takka. Tað vil hann av heilum huga takka Gudi fyri. Hetta er sjálvt innihaldið í bøn farisearans. Og samsvarar hetta heilt við tað vit fáa at vita um sjónarmið farisearanna úr læruskriftum teirra skriflærdu í sein-jødadóminum. Eingin menniskja kann av sær sjálvum halda lógina, ella liva eftir vilja Guds. Tað kann hon einans við Guds kraft. Tað sum vit í dag ofta hoyra: Ein menniskja kann einki gera í egnari kraft, men má hava kraft frá Gudi til tess at liva, sum hann vil - tað kundu farisearamir tikið fult undir við. Tað er hesin hugsunarháttur ið eisini liggur aftanfyri bøn farisearans her. Hóast tað ekki er nevnt her, vita vit, at farisearamir mettu syndajáttan og syndafyrigeving sum treyt fyri at kunna taka ímóti kraft Guds. Teir talaðu nógv um syndajáttan og syndafyrigeving. Teir vóru væl inni í skriftini og tóku gjarna til slík orð sum Sl. 37; 50 og 130 - fyri at nevna nøkur dømi. í øllum hesum sálum er talan júst um syndajáttan og syndafyrigeving. Eftir sum farisearin heldur seg hava fingið kraft Guds til ekki at vera sum

onnur menniskju, metir hann seg at fáa fyrigeving frá Gudi. Men í veruleikanum er tað júst tað hann ekki fær. Hetta síggja vit í endaorðunum í hesum líknilsinum, sum vit koma aftur til seinni. Gudsviðurskifti farisearanna eru allan vegin ígjøgnum følsk, í hvørjum er so hesin falskleiki? Framum alt er hesin falskleiki skikkaður so, at hann ongantíð hevur viðurkent sannleikan um náttúru menniskjans. Hann hevur ongantíð í sannleika hugt at sær sjálvum. Farisearin hevur ongantíð skilt, at sjálv náttúra menniskjunnar er oyðiløgd av synd. Hóast Gud leggur kraft sína niður í eina menniskju, kann hon ekki liva eftir Guds vilja. Tað verður bert sum tá snikkarin fer at arbeiða við einum rotnum tilfari. Hesum høvdu farisearamir ongantíð tikið undir við. Teirra læra var at, treyðugt so kundi menniskjan í sjálvum sær halda lógina, uttan Guds kraft, men fyrst tá Gud gav eini menniskju kraft til tað, kundi tað lata seg gera, sjálv at halda lógina. At menniskjan má endurføðast, var teimum púra ókent. Teir lögdu Jesus undir hatur, tí hann talaði um eitt lív sum teir ekki høvdu, og tí, at hann var komin at geva teimum hetta lív. Á tveimum grundleggjandi økjum er fariseisma ikki bert ymisk í mun til kristindóm, men stendur í slíkari andstöðu, at tað í veruleikanum snýr seg um figgindskap. Annað av hesum er, at syndajáttan av sær sjálvum gevur syndafyrigeving hjá Gudi. Tað lærdu farisearamir á Jesu døgum, og gera tað enn. Men tað er ikki satt. Fólk í milliónatali játta synd uttan at fáa fyrigeving. Farisearamir vóru nevnliga í andstöðu til alt, ið nevnast kundi staðgonguvirkandi sóning. Slík stöð í skriftini har orð um hin stóra sáttardagin í 3.Mós.16 og til dæmis orðið í Jes. 53 um staðgongusóningina, tulkaðu teir bert sum iðran, bót og bata. Staðgonguvirkandi sóning var nakað teir skúgvaðu langt frá sær. Eftir Guds orði, er tað bótoffursdeyði Jesu Kristis, ið er grundarlagið undir syndafyrigevingini. Tað er í Jesu navni prædika eigur at verða umvending og syndanna fyrigeving fyri øllum fólkasløgum, og byrjast skal frá Jerúsalem. (Luk.24,47) í Aps. 10,43 sigur Pætur: "Honum (Jesusi) bera allir profetamir tann vitnisburð, at ein og

hvör, sum trýr á hann, skal fáa fyrigeving syndanna fyrri navn hans skuld." Slíkum hildu farisearnir seg ekki at hava brúk fyrri. Tað sama kann sigast um eitt ótal av menniskjum í dag. Annar grundleggjandi munurinn millum fariseismu og kristindóm er endurføðingin. Hon er als ekki til í fariseismuni. Fariseisma umboðar ein "kristindóm" bygðan á náttúrligar menniskjaligar fyrirtreytir, meðan allur sannur kristindómur er treytaður av nýggjum lívi, og nýggjari føðing. (Jóh. 3 samrøða Jesusar við Nicodemus). Tað er einki til hindurs fyrri, at ein vanlig náttúrlig menniskja fer undir at bera seg at sum ein kristin. Hon kann royna at fylgja tí sum Guds orð leggur kristnum eina við, og broyta livihátt sín, so hann ikki líkist liviháttinum hjá vanligum menniskjum. í mannaeygum sýnist tað tó sum um henda menniskja er vorðin kristin, og mong vilja siga, at hon livir sum ein kristin. Men har mega vit spyrja: "Verður ein menniskja kristin av at háttar sær sum ein kristin.? Jesus svarar: "Tað sum er føtt av holdinum, er hold, og tað, sum er føtt av andanum, er andi." (Jóh. 3,6) Tað finst einki tillagingarskeið millum tað at vera ein náttúrlig menniskja og at gerast kristin. "Holdið", tað vil siga, hin náttúrliga menniskjan, er og verður hin sama náttúrliga menniskjan, annaðhvørt hon er verðslig, ella andaliga vakt, annaðhvørt hon er ónd ella góð, annaðhvørt hon er viðurkend av menniskjum sum kristin, ella ikki. Tann náttúrliga menniskjan er og verður tann náttúrliga menniskjan. Eins lítið og apan verður ein menniskja, bert tí hon fer at háttar sær sum ein slík, verður ein náttúrlig menniskja kristin, bert tí hon háttar sær sum ein kristin. Tað er við endurføðingini - tí at fáa eitt nýtt lív frá Gudi í hjartað, at nakað kyknar upp í menniskjum, sum ongar fyrirtreytir eru fyrri í tí náttúrliga menniskjanum.

Hetta nýggja lívið er Guds egni Heilagi Andi sum tekur búgv í mannahjartanum, og tað, sum tó er føtt av Andanum, er Andi. Sum áður nevnt var hetta farisearanum heilt ókent. Tað er eisini ókent fyrri mongd av menniskjum, sum í dag jætta seg sum kristin. Tá Jesus kallar farisearnar falsarar (Matt. 23), er

tað ikki tí, at teir ganga runt og lúgva, ella siga slíkt, ið teir ikki meina, ella bera seg at og fara fram við eyðsýndum falslótum. Mennaskjaliga sæð vóru farisearnir heiðurligir menn. Tað eru teir óivað eisini í dag. Tá Jesus kallar teir falsarar, er tað, tí at teir geva sær sjálvum skin av at hoyra Gudi og hansara heimi til, meðan teir í veruleikanum ikki gera tað. Teir hoyra til heimin hjá tí náttúrliga menniskjanum, sum liggur í tí ónda. Stutt sagt: Tað snýr seg um menniskju ið ganga fyrri ella látast at vera kristin, uttan at vera tað. Tað er falsan teirra.

Bøn tollarans

Tollarin vágaði sær ikki langt inn í templið, men helt seg uttarlaga. Tað stendur, at hann stóð langt burturi. Hann bjóðaði ikki til so mikið sum at venda eygu síni móti himli, men sló seg fyrri bringuna og segði: "Gud náði meg syndara."

Hesin maður var landasvíkjari. Hann visti hvussu ringt orð hann hevði millum fólk. Hann visti, at hann hevði spilt lív sítt. í roynd og veru hevði hann lítla vón um bjarging. Men kortini kann hann ikki lata vera við at rópa til Guds, og rópið er í orðsins rúmastu merking eitt neyðanóp. Hesin maður hevur ikki hjálp fyrri neyðini, honum tørvar frelsu og bjarging. Hesin maður er glataður, ein, ið vón ikki er fyrri. Hann veit kanska ikki so nógv um Jesus. Men Jesus sigur seg í hvussu so er at vera komnan at leita upp og frelsa slík menniskju, og vit vita eisini, at tollarar og syndarar hildu seg nær at honum, fyrri at lýða á hann. Luk. 15, 1-3.

Fara fólk í slíkari neyð at ákalla Gud, so er vón. Tað siggja vit her. Henda bøn hevur verið hoyrd á himli. Jesus sigur um hendan mann, at hann fór rættvísgjørdur heim. Tað merkir ikki bert, at hann hevði fingið syndafyrigeving, men at hann í Guds eygum var frikendur frá allari synd síni. Frammanfyrri Guds ásjón stóð hann, sum um hann ongantíð hevði syndað. Í grundtekstinum stendur tað veruliga, at hann fór rættvísgjørdur heim í hús sítt, tvørturímóti hinum.

Tvørturímóti farisearanum, sum einki svar fekk úr

Himlinum, og helst ekki hevði væntað sær tað, fær tollarin sjálv tað æviga lívið. Tí, har menniskjan er rættvísgjørd, og hevur syndanna fyrgeving á hesum grundarlagi, har er lív og sæla. Hvussu nógv tollarin í fyrstani skilti av hesum, sigur Jesus einki um. Men hann sigur, hvat hendi hesum tollara í Himlinum. Sum ein samandrátt av hesum líknlsi, sigur Jesus, at tann ið eyðmýkir seg sjálvan, skal vera upphevjaður, og tann ið hevjar seg sjálvan, skal verða eyðmýktur.

At eyðmýkja seg sjálvan merkir í veruleikanum, at seta seg har ein hoyrir heima: í plássi teirra glataðu og dømdu. Tað merkir ikki bert, at seta seg í ein vána

sess, men tað merkir fyrst av øllum, at seta seg í ein vanærandi sess, at seta seg har eingin metir ein fyri at vera nakað, og ein ikki væntar at verða virdur av nøkrum. Hann vil Harrin sjálvur upphevja, og seta hann har, ið Harrin heldur, at hann eigur at vera. At hevja seg sjálvan upp, merkir í roynd og veru tað sama sum at lýsa seg sjálvan sum ein góðan kristnan. Slíkt er vandamikið at gera. Latið okkum tí taka við tí lærdómi av hesum líknlsi, at vit seta okkum har vit eiga at vera. Vit koma helst ongantíð longri enn til tað, at bønin vit hava nortið við hóska til okkara, har sagt verður: "Gud náði meg syndara."

Suni Jacobsen týðir

Andakt

Tí at vit eru vorðnir luttíknir í Kristi, so framt sum vit fasthalda óvikaðum líka til endans treysti okkara, soleiðis sum tað var í fyrstuni.

Hebr 3,14

Tann ófrelsti hugsar sjáldan um Guð, men hann steðgar á, tá onkur doyr, og spyr, um nakað er eftir deyðan. Er ein dómstólur, sum øll skulu fram fyri? Og hvussu verður við sær?

Tá roynir hann at finna tað besta fram í lívi sínum. Man tað ikki fara at halda?

Guðs orð svarar greitt: Einkí í tær sjálvum stendur seg fyri Guði. Í eygum hansara er einkí rættvísi. Øll hava syndað.

Tí kanst tú ikki dúva upp á nakað í tær sjálvum. Men tú kanst líta á Jesus. At verða frelstur er at seta sítt álit á hann.

Kanska heldur tú, at tað ljóðar ov einfalt. Tú skilur ikki, at tað er nóg mikið. Men tað er nóg mikið at líta á Jesus og hansara verk. Meira skal ikki til.

Hetta einfalda álitíð á Jesus skalt tú halda fast í heilt til endans.

Nógv kristin vilja ikki góðtaka, at eitt barnsligt álit á Jesus kann vera teirra frelsugrund. Tí royna tey at gerast væleyðnaði kristin. Tá tað so ferð eftir ferð miseydnast, missa tey mótið.

Tá tú vart frelstur, reinsaði Jesu blóð teg frá syndum tínum í lívinum uttan Guð. Eftir at tú ert komin til trúgv, reinsar hetta sama blóð teg frá syndum tínum í lívinum saman við Guði.

Títt kristinlív ákærir og dømir, men tað ger Jesus ikki. Hann fjalir alt við sínum dýrabara blóði. Einkí er, sum hann ikki nertir við við síni náði.

Tí ert tú frelstur frá at skula hyggja at syndini, sum dømir. Tú skalt heldur ikki finna gerðir, sum frelsa. Tú mást hvíla í álitinum á Jesus. Hann er frelsari tín.

Álitíð á hann loysir teg frá tær sjálvum og bindur teg til hansara. Tá skuldarkensla, dómur og ótti koma á teg, lít tá á orðið um hann. Tá leggja stormarnir seg. Tú hevur frið við Jesus. Tú hvílir í honum.

Týtt úr bókini: et er nødvendigt, H.E. Nissen

Sólvá Syderbø

Ert tú tann eldri bróðirinn?

Páskadag talaði Eivind Frøen í Oasuni. ”Í Gamla Testamenti, ” segði hann, ”fáa vit nógvar myndir av Gudi, hvussu hann er, og hvussu hann ber seg at. Hjá Jeremia 18. kap. er ein ótrúliga góð mynd av Gudi. Her verður Gud samanborin við leirkerasmiðin, og vit menniskju eru leirið.

Einaferð var eg í India, har eg skuldi undirvísa í einum bíbliuskúla. Tá ið eg gekk yvir til skúlan, kom eg fram við einum indara, sum arbeiddi sum leirkerasmiður. Eg fór inn til hansara at hyggja, meðan hann arbeiddi. Amboðið, sum hann hevði, var ein rund skiva, sum stóð á einari stong, ið stóð upp og niður. Hann tók ein stóran klump av leiri, sum var bloyttur í vatni, og so elti hann leirið bleytt og mjúkt og legði tað á skivuna. Niðast á hesi stongini var ein størri skiva, sum hann sparkaði í gongd við fótinum. Tað var undursamt at síggja, hvussu leirið vaks uppeftir, og hvussu hann formaði tað til eitt ílat. Men tað var ikki altíð, at tað eydnaðist, ein sprunga kundi koma í; men hann blakaði ikki ílatið burtur. Nei, hann bloytti leirið og elti tað væl av nýggjum og legði tað aftur á skivuna. Soleiðis er Gud. Um vit ikki eydnast fyrstu ferð, so byrjar hann við okkum aftur, tí sum tað stendur her í vers 4: ”Tá fór hann aftur at gera burtur úr tí annað ker, so sum

hann nú vildi hava tað gjørt.” Øll menniskju eru einastandandi, nakað heilt serligt. Eingin hevur livað á hesi jørð, sum er heilt tað sama sum tú, og tað kemur heldur eingin, so leingi henda jørð stendur. Gud hevur lagt serlig evni og gávur niður í teg, av tí at hann hevur eina serliga ætlan, hvat ið tú skalt brúkast til, og til at fylla hesa ætlanina hevur tú allar møguleikarnar, tí evnini eru har.

Eg havi tosað við amerikanskar hermenn, sum vóru í Vietnam- og í Golfkrígunum, og teir hava greitt mær frá, at alt verður gjørt, um ein hermaður verður særður. Fær ein hermaður eina kúlu og fellur til jarðar, so eru fólk í hvítum kitlum straks har og bera mannin burtur á børu. So kemur ein tyrla og flýgur mannin til eitt lasarett, har læknar og sjúkrasystrar arbeiða døgnið runt at bjarga monnunum.

Vit kristnu taka okkum ikki av okkara særdu ”hermonnum”. Vit eru tey einastu, sum ”skjóta” okkara egnu hermenn. Eg kendi ein prest í einum øðrum landi, sum hevði eina sterka tænastru. Men so hendi tað, at hann ”fall”, leirkrukkan brast. Hann reistist tó aftur og fór inn í kirkjuna; men tíverri møtti hesin burturvilsti sonurin eldra bróðrinum fyrst, áðrenn hann slapp inn í faðirhúsið. Øll vendu honum bakið og tóku frástøðu frá honum.

Hann fór avstað, kom ongantíð aftur, og tað endaði við, at hann gjørdist ein gløðandi gudloysingur. Tey kristnu høvdu fryst hann úti, staðin fyri at røkta henda, sum fallin var í ránsmanna hendur. Minst til, Harrin byrjaði av nýggjum við leirkrukkuni, hvørji eru tá vit, at vit ikki hjálpa einum falnum aftur á fótur? Nei, eg eri bangin fyri, at vit rúka yvir í telefonina at sleyga og slatra um hetta, ið hent hevur, ella vit gera tað uppi yvir einum kaffikoppi.

Tveir av Jesu lærusveinum sviku Jesus. Pætur bannaði og svór uppá, at hann kendi ikki Jesus. Seinni angraði hann og fór grátandi út. Pætur vendi við, og Harrin byrjaði av nýggjum at forma Pætur á snurriskivuni hjá pottamakaranum, og Pætur fekk eina stóra tænastu í Guds vingarði. Judas sveik Harra sín við einum kossi. Á ein hátt virkar tað ikki so

ógvisligt, sum eiðirnir hjá Pæteri. Munurin teirra millum er tann, at Judas vendi ikki við, og tí slapp Harrin ikki at leggja hann á skivuna eina ferð afturat. Hann fekk tríati silvurdálar fyri at selja Jesus; men tá ið hann sá, hvat ið hann hevði gjørt, tveitti hann pengarnar inn í templið. Men høvuðsprestarnir søgdu, at tað var ikki beint at leggja blóðpengar í tempulkistuna, og teir keyptu pottamakara-jørðina at jarða útlendingar í fyri hesar pengar. (Matt. 27,7) Pottamakara-jørðin, hvat er tað? Jú allir pottamakara høvdu ein akur, og har tveittu teir ílöt, sum vóru miseydnað og ikki kundu eltast umaftur, tí tey vóru harðnað. Soleiðis var við Judasi, hann var harðnaður og vildi ikki lata Harran elta og forma seg av nýggjum, syrgiligt!

Effie Campbell.

Ársfundur

Ársfundur Kirkjuliga Missiónsfelagsins verður í døgnum 23. – 25. september í Emmaus í Klaksvík.

Høvuðstalari verður Guðlaugur Gunnarsson úr Íslandi

Vælkomin til løturnar um Guðs orð – Róm 1,16.

Stýrið

Søga

Tveir smáir trúboðarar

Henda søgan er úr Korea og snýr seg um tvær gentur, sum eru átta og níggju ára gamlar. Ein dagin fóru tær á missiðsstøðina og spurdu læraran, um tær kundu sleppa at hjálpa henni við onkrum missiðsarbeiði.

Lærarin hugsaði seg um eina løtu, tí hon visti ikki rættiliga, hvat hon kundi lata tvær so lítlar gentur gera. Men so kom hann at hugsa um traktatirnar um Jesu kærleika, sum hon hevði liggjandi og spurdi genturnar, um tær kundu fara runt í teirra bygd og býta tær út.

Tá vórðu genturnar fegnar, fóru avstað við traktatunum og gingu so frá hurð til hurð. Á koreanskum spurdu tær fólkinum, um tey vildu hava eina traktat, sum segði frá Jesu kærleika, og so lögdu tær aftrat, at tær vóru ókeypiss. Fólk vóru blið og tóku ímóti traktatunum, og genturnar fóru so hugagóðar runt alla bygdina.

Men í einum húsi kom eingin út, sjálvst um genturnar bankaðu uppá nakrar ferðir. Júst tá ið tær skuldu fara avstað, hoyrdu tær eina rødd innanfyri spyrja, hvør ið var har. Tær søgdu, hvørjar tær vóru, og hvørji ørindini vóru, og tá lat ein smágenta hurðina upp. Hon var skitin um andlitið og hendurnar og var ógreidd. Klæðini vóru eisini skitin. Tað sá út sum um, at hon hevði grátið leingi.

Genturnar spurdu hana, hví hon var so kedd, og hvar foreldur hennara vóru. Gentan fortaldi teimum, at foreldrini vóru farin til Seoul fyri nøkrum døgum síðani, og at tey ikki vóru heimafturkomin, sjálvst um tey høvdu lovað at koma skjótt aftur. Og so segði gentan, at hon og beiggi hennara ikki høvdu etið í tveir dagar.

Genturnar bóðu hana ikki gráta, tí tær skuldu fara at biðja onkran koma at hjálpa teimum. Tær skundaðu sær aftur til læraran á missiðsstøðini og søgdu henni frá øllum. Lærarin gav teimum rís, grønmeti og egg og bað tær fara til bygdina við matinum og geva teimum svongu børnunum. Tá ið genturnar komu aftur til húsini, sótu tey bæði systkinini á trappusteininum

og bíðaðu, og tey vóru avbera glað fyri at fáa okkurt til matna. Skjótt gingu tíðindini á missiónsstøðini, og øll vildu sleppa at hjálpa hesum neyðars børnum. Nakrar konur komu við reinum klæðum til teirra og hjálptu teimum við at vaska og rudda húsini.

Børnini sluppu eisini at ganga í skúla á missiónsstøðini, og tað vóru tey sera glað fyri. Men tey hugsaðu ofta um foreldrini, hvat ið var hent teimum, hví tey ikki komu aftur, men eingin dugdi at siga teimum.

So ein dagin komu foreldrini aftur. Tey søgdu frá, at tey á veg heimaftur vórðu álopin av ránsmonnum, sum høvdu tikið alt frá teimum. Uttan pengar kundu tey ikki sleppa heim, og eingin vildi lána teimum. Tí máttu tey arbeiða eina tíð fyri at vinna sær pening, áðrenn tey kundu sleppa heim, og sjálvandi høvdu tey verið sera bangin um síni børn og væntaðu, at tey vórðu deyð í hungri, tá ið tey einaferð náddu heim.

Til alla lukku møttu tey tveimum glaðum, reinum børnum í einum reinum og ruddiligum húsum, tá ið tey komu til hús. Tey vórðu so glað at síggja børnini aftur. Tá børnini høvdu fortalt teimum um genturnar og fólkinu á missiónsstøðini, sum høvdu hjálpt, fóru foreldrini saman við børnunum beina leið oman á missiónsstøðina at síggja hesi fólkinu, sum høvdu brýggja seg um teirra børn í teirra neyð.

Tá ið tey spurdu, hvussu tað bar til, at tey høvdu hjálpt teirra børnum, sum tey als ikki kendu, fingu tey tað svar, at fólkinu á missiónsstøðini vóru kristin, og at einum kristnum er álagt at hjálpa sínum medmenniskjum. Tá foreldrini hoyrdu hetta, søgdu tey, at so ynsktu tey eisini at gerast kristin, og tey byrjaðu at ganga á missiónsskúlanum.

Soleiðis gjørdust hesar báðar smágenturnar trúboðarar, bæði við at hjálpa neyðstøddum og við at leiða menniskju til Jesus.

Leysliga umsett
Petra Gregersen

Úr Kina

"Vilt tú finna tað, sum tú leitar eftir, far niðan á fjallið..."

Ein ungur maður úr Kina var vorðin kristin, meðan hann var á lærðum háskúla í Amerika. Tá ið hann var liðugur at lesa, fór hann heim aftur til heimbygd sína í einum av landslutunum í Kina. Hann var iðin at bera trúna fram fyri familju og grannum. Hann vildi siga teimum, at nógv kristin í øðrum londum biðja nógv um frelsu fyri fólkunum í

Kina. Hann spurdi eisini ofta, um nøkur kirkja var nærhendis. Men tað vildu tey onki svara uppá. Ikki fyrr enn hann hevði verið har í fleiri vikur, segði ein granni við hann í loyndum: "Vilt tú finna tað, sum tú leitar eftir, fær niðan á fjallið árla sunnumorgun." Maðurin varð sera glaður og spentur, tá ið hann hetta hoyrði.

À fjallinum

Næsta sunnumorgun fór hann upp longu um fyratíðina, áðrenn sólarris, meðan tað enn var myrkt og kvirt. Á veg niðan á fjallið kom hann fram á nógv fólk, sum gingu sama veg sum hann; tey vóru øll sera still. Tá ið hann kom til eitt ávíst stað, sá hann eina mongd av fólki, sum saman lovaðu og prísáðu

Gudi. Har var so nógv fólk, at hann sá ikki hvat hendi frammanfyri. Men hann visti, at hetta var kirkjan, sum hann hevði leitað eftir. Hann lovaði og prísáði Gudi saman við hinum. Tey sungu sálmar og lurtaðu eftir prædiku.

Vildi heilsa uppá prestin

Tá gudstænastan var liðug, hugsaði hann, at nú var høvi at stíga fram, og siga hvør hann var. Men fólkið fór bara stillisliga avstað aftur, tí gudstænastan var liðug. Hann hugsaði við sær sjálvum: "Henda kirkjan er kanska øðrvísi enn tann, eg gekk í, tá ið eg var í Amerika? Tey plaga kanska ikki at siga

nøvnini á teimum, sum ikki hava verið har fyrr. Men eg vil í hvussu er heilsa upp á prestin!" Hann gekk so frameftir við vón um at hitta prestin; men ein maður, sum gekk har frammi og ruddaði, segði honum, at tey høvdu ongan prest

Eitt útvarpstól á einum træstóli

"Men hvat við øllum fólkunum, sum her vóru komin saman? Her var jú bæði sangur og prædika!" Maðurin lútaði seg niður og tók eitt útvarpstól, sum stóð á einum træstóli, og segði: "Okkara gudstænasta sunnumorgun verður hildin á tann hátt, at vit lurta í radio saman. Gudstænastan er í veruleikanum ein radiosending. Ungi maðurin varð sera bilsin,

tá hann fekk greiðu á hesum; og hann takkaði Gudi fyri kristiligu útvarpssendingina.

Kelda: Voice of Salvation
Norea Nyt
Emma Jacobsen týddi.

Hvat veit Gud?

Tað hefur verið vanlig fatan millum kristin, at Gud er alvitandi.

Gud veit

Sálmur 139 eftir Dávidi er fullur av virðing, tá hann játtar trúna á Gud hin alvitandi: "Harri, tú meg rannsakar og kennir. Hvørt eg siti ella standi, tú tað veitst, langt burtur mín ætlan er tær kunn... Áður enn orðið er mær á míni tungu, tú, Harri, tað kennir til fulnar... Tað er mær ov undurfult at skilja, ov høgt, eg eri ei fyri tí førur" (v. 1-6). Sálmurin vísur, hvussu *Gud altíð er hjástaddur*. Gud er í himin, í helheimi, við hitt ytsta hav og í tí djúpasta myrkri (v. 8-12). Tí kemur Dávid til hesa niðurstøðu: "Hvar skal eg fara frá anda tínum, hvar skal eg flýggja frá ásjón tíni!" (v. 7). Sálmur Dávíds bendir á, Gud ikki bara er til staðar í tí fysiska veruleikanum, men eisini í alla tíð! Jesaja greiðir frá muninum á skurðgudunum og hinum sanna Gudi. Smiðurin stoypir skurðgudarnar (40,19), ella verða teir gjørdir úr træi (44,14ff), og kunnu hvørki hoyra ella síggja. Men Gud Ísraels hevur skapað jørðina (40,28). Hann stýrir søguni (41,2ff). Tí bjóðar hann skurðgudunum av: "Gerið kunnugt tað, sum eftir hetta fer at henda, so at vit mega síggja, at tit eru gudar" (41,23). Tað er sjáldsamt, at Bíblían fer í holt við at prógva Gud. Men her ger Gud tað faktiskt sjálvur: "Minnist til tess, ið langt frammanundan var boðað, tí at eg eri Gud og eingin annar, ein Gud, ið ikki finnur javnlíka sín. V.10: Eg boðaði frá upphavi endan, kunngjörði frammanundan tað, sum ikki var hent og segði: »Ráðagerð mín stendur fóst, og alt, sum mær hóvar, eg fremji"

(46,9ff). Guds vitan um framtíðina vísir, at hann er hin sanni Gud. Hann kennir ikki bert partar av framtíðini, men "alt er nakið og bert fyri eygum hansara, sum vit standa til svars fyri" (Hebr. 4,13). Hann veit, hvat tú og eg fara at gera ella siga í morgin, eisini tá vit gera nakað ímóti hansara vilja. Hann visti frammanundan, at Ísraels fólk skuldu træla í Egyptalandi í 400 ár (1. Mós. 15,13). Hann visti, at Pætur fór at avnokta hann heili triggjar ferðir (Matt. 26,34). Ja, hann veit, hvussu menniskju høvdu handlað, um umstøðurnar vóru ørvísi (1. Sám. 23,12; Matt. 11,20-24).

Fávitska

Men í dag breiðir tann hugsanin seg sum ein bruni, at Gud veit alt um nútíðina og fortíðina, men stórir partar af framtíðini eru treytaðir av okkum menniskjum og tí óviss fyri Gudi. Av tí at hann kennur okkum, hevur hann ein góðan varhuga av, hvat vit fara at gera í framtíðini, men hann kann ikki vera heilt sikkur. Tí hendir tað javnan, at Gud tekur feil. Hetta sjónarmið um Guds avmarkaðu 'allvitan' hevur leingi verið vanligt millum liberalar gudfrøðingar, men breiðir seg nú við skundi millum konservativ og 'evangelisk' kristin. Tætt knýtt at hesi nýggju áskoðan um Gud er eisini tað, at menniskju eru myndig og før fyri, at ráða sjálvi. Avleiðingarnar av syndafallinum eru ikki so álvarsligar, sum reformatorarnir hildu. Gud er ikki longur hin ráðandi hátign, sum heldur øllum í síni sterku hond. Í hesi nýggju áskoðan kemur hann at minna nógv um okkum: Hann roynir seg fram, men verður ofta bilsin av hendingum, sum fáa hansara kenslur at svinga og tvinga hann til at royna nýggjar og ótryggar vegir.

Trupulleikar

Martin Luther sigur harafturímóti: "So satt Gud ikki tekur feil í tí, sum hann frammanundan veit, er tað neyðugt, at tað sum hendir, hendir sum nakað Gud frammanundan visti fór at henda... Ein gud, hvørs forsjón er spent uppá, hvat fer at henda, er ein neyðarsligur býttlingur" (Om den trælbundne vilje, Århus: Aros 1983 s. 226;231).

Hetta var tann vanliga áskoðanin um Guds forsjón og allvitan inntil fyri fáum árum síðani. Hendan áskoðanin hevði nakrar trupulleikar við sær. Hvussu kann eg hava ábyrgd fyri mínum egnu avgerðum, tá Gud frammanundan veit, hvat eg fari at gera av? Hetta og líknandi spurningar hava arga nógv kristnar teinkjarar í øldir, og nógv svar

eru givin. Men tey hava oftast havt støði í, at Gud er treytaleyst allvitandi og ósvitaligur. Og tó er mín synd mín egna ábyrgd, tí eg handli í samsvar við mínum syndafulla vilja. Eingir noyðir meg ímóti mínum egna vilja at synda.

Ein av teimum praktisku avleiðingunum hendan nýggja áskoðanin hevur er, at tað verður trupult hjá tí kristna, at hvíla hjá sínum himmalska Faðir og hava álit á hann. Gud kennir jú ikki mína framtíð. Tí veit hann heldur ikki, hvønn veg tað er best hjá mær at fara ídag. Harumframt verður ein stórir partur av bønarlívinum hjá tí kristna forðað. Gud skúgvar sjáldan ella als ikki fría vilja hjá menniskjum, verður sagt. Men so kann ein ikki biðja um vernd móti ráns- ella drápsmonnum, tí Gud forðar ikki ráns- ella drápsmannsins fría vilja. Sum Luther so rætt sá tað: Tað vit hava eftir er ein neyðarsligan Gud og ein neyðarsligan kristindóm, um hendan áskoðanin fær pláss okkara millum. Tí er tað bæði trúgv og lívið um at verða, at vit halda hetta sjónarmið burtur frá okkum.

Peter Olsen

S. K.K O. týddi

Útgevni
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7
Fo- 100 Tórshavn
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Kristian Thorleifsson
tel: 212856
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mei, juni, august
september, november og desember
Haldaragjald: kr. 200,00